

VAN OVER DE IESSEL

april 2020

met in disse editie:

- *Herman Kampman 'Die rotvoetbal'*
- *Femmy Woldman 'De oplossing'*
- *Bert Wolbert 'Dit wil ik met oe delen'*
- *Co Mateboer 'Lentekriebels'*
- *Mineke Mollink 'Haiku's van Mineke'*
- *Riek van der Wulp 'Jannes'*

Colofon

Joargaank 10, Nummer 02.

Utgave: 1 april 2020.

Deur: SchrieversBond Overijssel.

“Redactie” : Henk Hooijer.

“Redactieadres”: henkhooijer47@kpnmail.nl

Lay-out: Diny Kloek en Alien Valk.

Foto's: Diny Kloek
of een bi-jdreage van de auteur.

Volgende editie: 01-07-2020.

Inhold

titel

schriever

Veurlblad

Colofon

Inhold

Van de “redactie”

Henk Hooijer

Lentekriebels

Co Mateboer

Haiku's van Mineke

Mineke Mollink

An-eraakt deur een engel

Corry Overmars

A-j nen nummer bint

Fenny Martens-Berends.

Dit wil ik met oe delen

Bert Wolbert

Diamanties

Henk Vos

d'Olde Mesiene..

Albert Greveling

De oplossing

Femmy Woltman-Groen

Die rotvoetbal

Herman Kampman

Hamza

Henk Hooijer

Argens in het mooie Salland...

Diny Kloek

Rieke kleurn in de Oale Grieze

Diny Groothalle.

Jannes.

Riek van der Wulp

..

Van de “redactie”

Redactie heb ik maar tussen aanhalingstiekens ezet, umdat dit digitale blad gien echte redactie meer hef.

Lo en Riek van de Wulp hebt dit wark samen mit Henk Vos jaorenlaank veur heur rekening eneumen. Maar ze bint er mit estopt.

Riek, Lo en Henk: Bedaankt daorveur!

Ik verzamele nou de bijdragen van de verschillende schrievers, maak hier een selectie uut en stuur dat deur naor Diny Kloek en Alien Valk. Die mit zien beiden veur de lay-out zorgt. Dizze dames bint allebei onderwiezeres ewest. Zij zult vaste in de angeleverde teksten wel ies een foutie ontdekken en dat veraanderen, maar verder bint de schrievers zulf verantwoordelijk veur heur teksten.

A’j reageren wilt op ien van de artikelen, kun’j dat doen deur op de link [“Abonneer oe hier op Van Over De Iessel”](#) te klikken. In de mail die dan opend wordt kun’j oen op, en/of anmarkingen kwiet. Ik zorge dat dat dan bij de betreffende schriever trechte komp.

En d’r is jammer genug nog wat veraanderd. A’j - net as ikke - bij het verschienen van een nije “Van Over De Iessel” as eerste op zuuk gungen naor de strip van meneer Achterkamp, dan mu’k oe teleurstellen. Er bint gien nije strips meer. De makers bint d’r mit éstopt. Eeuwig zunde, a’j het mij vraagt.

Veul leesplezier en
vriendelijke groet,
Henk Hooijer

Lentekriebels.

In het gat van et nöstkessien kump een klein voegel-köppien
teveurskien.

Et kump wat nor buutn en beweegt langzem van links nor rechts. Dan
kek et nor beneedn en nog een keer ien en weer..

Dan is et weer weg.

Het nöskestien angst in de stille tuin, in de skaduw van een muure
De takkn van de heesters wiebeln zeggies in de veurjoorswiend, mer
raekn et kaessien net niet an.

De seringn stoan in bluuj en de trossn witte bluumpies bekleedn de
spirea met een bruusjurk.

En de zonne overskient et alles.

Dan, opiens, kump er een vuugeltien anskietn, een koolmeesien.

Et is zowat niet te volgn, zo ert kump het anvliegn, stopt binn een
oognblek en is in et gat van et nöskestien verdweenn.

Nog gien twiej secondn laeter kump et diertien weer teveurskien, spingt
nor buutn en vlög as een kogel weg op zuuk nor eetn veur zien jonkies..

Dan gebeurt er eem neks meer.

Ja toch..., et köppien kump weer teveurskien.

En weer kek et ien en weer.

Ja, et liekt wel of et weg wil vliegn, zo werkt et jonge vuugeltien zich nor
buutn.

Zo, now kan ek wel weer eem veuruut.

Wiet ie, mien pappe bracht mi-j zo-eem een vette törre.

Ek zaag um ankoom.

I-j kwam recht op et ronde gat of.

In zien snaevel zaag ek de törre al.

Een iele verse, de peuties trappn nog. Die ek et liefst.

Aan ze neks meer doen, now ja, die luss-ek ook wel.

Ek lusse alles wat mien pappe en mamme brengn.

*Toe'k pappe an zaag koom, bi'k as de wiedeweegae nor achtern egoan,
aanders knalt ie teegn mi-j op.*

*Wi-j waarn ier met ons drieen as jonkies en pappe en mamme vleugn
eur et aepezoer umme eetn te brengnn.*

Want onger em wi-j altied. Eetn, oe meer oe lieever

*Aan ze der an koom met eetn, dan gongn wi-j alledrie op de kont zittn en
dan deun wi-j de bek wiedwagn lös. En veural mien zussien, die noast
mi-j in et nöst zat, die maekte een kabaal der bi-j veur tien.*

*Ummestebeurtn kreegn wi-j weer eetn. Dat stoppn ze ons achterin de
keel. Zo get dat.*

*Now wiet ie, oe dat in onze uuszollege egoan eff.
 Onder mi-j laegn van die lege bastn. Wat die hier deedn, door snap ek neks van.
 Zie zolln der ook wel uutkunn, mer ach, ek eb der gien last van.
 Nee, zo-eem, zo'n vette törre. Door bi'k gek op.
 Mien pappe stopt'em in mien keel en et dink kriebelde m-j teegn 't goavelte, mer ek eb um in ien keer deur-eslukt.
 In de boek bleef ie nog kriebeln, mer dat duurde mer eem, toen vuuld-èk neks meer.
 Gistern bin de twie-j aandern al deur et gat nor buutn egoan. Ek eb ze niet meer ezien. Ek ad gien iedee, wat achter et gat was. Allienug mer een rond lecht kon'k zien. Dat is et gat.
 Zie bin niet weer-ekoom.
 Zoeem, veur die törre, 'e"k ies eem deur et gat nor buutn ekeekn.*

*Wat door was, doorvan snap ek neks. Nor beneedn, erstekke diepe.
 Van mien bruurtien en zussien zaag ek ook neks.
 Opziet en nor boom is alles gruun en broen en lecht en lucht en kleurn en wiend en nog vuule meer te zien en te vuuln. Wat et allemoale is?
 Ek wiet et niet. Ek zitte now in et ronde gat . Ek passe der goed deur.*

Et is prachtug. Et is geweldig. Et is fantastisch om een koolmeesien te ween. Wiet ie wat? Ek probeere de lucht in te goan, net as pappe en mamme.

*Ek goa met mien beide vleugels op en neer sloan.
 Miskien bin ze wel umme te vliegn,
 Et kan mi-j ook niet skeeln...
 Ek zie wel...
 lene, twee-j*

*...
 Door goa'k,
 de lucht in.*

Co Mateboer

Haiku's van Mineke

**Schrieven is schrappen
zo blijf der niet vól oaver
of mut dat ok niet?**

**Vrôg in nen morn
de dag gooit de mistdekk'n of
gelukkig wear zicht!**

**'n Dag donkert al
laat lich glidt noar 't westen
de toegang is vriej.**

**De ring, een juweel,
de relatie was minder
alle glaans was vôt.**

**Elk meanse wil vrea
wôdden dat mar een niej doel
een niej soort honger.**

Mineke Mollink -Hellendoorn-

Et volgende gedicht is der iéne die in een muuilijke mantelzorgperiode eskreem is.
Zukke muuilijke periodes bliém met de regelmoate van de klokke komm,

An-eraakt deur een Engel

Vandage, eel eem, ad ik muuite met leem.
Waarumme is een vroage die 'k niet gauw stel
mar vandage was die vroage der eel eempies wel.
Soms krie' j zovölle verdriet te draang
en e'j niks um de piene te verjaang.
Ik vroage mi-j of; waaromme toch?
waarumme die piene, verdriet en bedrog?

Diép in mi-jn àrte weet ik et wel,
Ie zitten gewoon niet goed in oen vel
Mar vandage deed et mi-j àrg zeer
en wus ik iniéns det antwoord niet meer.

Ik ging en loopm deur et veld,
dacht alleent mar an det menselijke geweld.
Vuulde mi-j völle joaren older.
Toen, opiéns, op mien linker skolder
landde een vlinder, groot en prachtig,
i-j blèëf eel stil zitten, ik vund et machtig,
vuulde zien peuties op mi-jn blote nárm
Troost van een vlinder, ik worn weer warm.

I-J liftte een posien met mi-j mee
en in mi-jn àrt, werd et weer vree.

Toen e mårken det zien bosskop was ebracht,
vleug e vadder, in al zien pracht.

Ik vuuln mi-j niet meer gestresst
Is det die vlinder zien bedoeling ewest?

Corry Overmars -Hasselt-

A-j nen nummer bint

Nen nummer in de kaartnbak
Iej stoat op alfabet
Mangs hebt zee oew neet neudig
Iej wödt wear terug ezet.

Nen nummer bie j de dokter
En wachen mu-j mar doar
t'Is of oew tied neet mee telt
Al dreigd er ok gevoar.

Nen nummer op oew wark
Det is wat ech neet mag
Mar stiet het oew neet an
Dan nemm ie j oew oontslag.

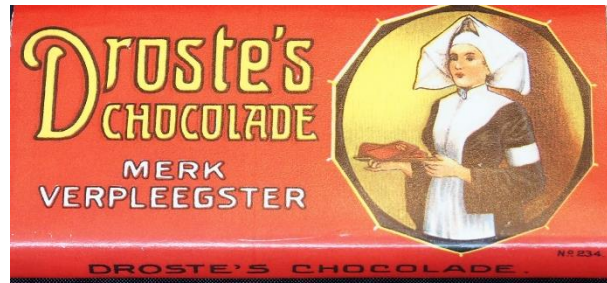
Nen nummer in de liefde
Iej koomt op't tweede plan
De relatie git dan oaver
Iej zuukt nen aandere man.

Nen nummer op oew shirt
Iej trapt good van oew of
Iej kriegt de rooje kaarte
De scheids is kot van stof.

Nen nummer in de show
Met humor doar ebracht
Det gif nen good gevoel
As meansen umme oew lacht

Nen nummer op oew graf
Det is het argste wat er is
As zee oew neet mear kent
Dan is het ech good mis.

Fenny Martens-Berends -Nijverdal

Dit wil ik met oe delen

‘Opa, ik heb van oma ’n stuk sokkela metkreggen, zölt wie dat delen?’

Het wichke keek mie met ear broene oagen heel serieus an en vuurdat ik joa kan zeggen, döt zee het papier der of, scheurt het zulverpapier los en brek der veer blökjkes of en gef het an mie. ‘Lekker he’ zeg ze met nen glimlach. ‘Daanke mien wicht, delen is het mooiste wat der is’. En doar an raand van ’n spöltuin, op ’n hoalten beanske zounder ruglönning, smult wie met smaak de sokkela op. Wie hebt het met mekaar deeld.

In disse kraant leas ik altied de vief strips en veural den oaver De Rechter. Vergangen wek was der een den gung oaver delen. China viert ear zeuventig joarig bestoan met ’n feest en völ machtsvertoon. Bie een van pleatkes steet schrevven: ‘In de zeaventig joar hef de communistische partij ziene macht onwies wetten te vermenigvuldigen!’ Bie het volgende pleatke steet: ‘En now nog delen’. En dit is opvallend, veural het woord ‘delen’.

In beare vuurbeelden geet het oaver delen. Het ene moal deelt miene kleandochter ’n stuk sokkela met mie. Luk tastbaars wördt deeld. In het geval van China geet het oaver heel wat anders. Het hef betrekking op het vieren, net doon of het één groot China is, onderwiel Hongkong dwars lig. Dat is ne geschiedenis op zichzölf, dee ik hier nich oet de deuk wil doon. Kort koomp het der op daal dat China, dee Hongkong onwies zag greiuen, geern wil zeen dat dit eiland, ondanks wat ofsproaken, ’n deel is van het grote China. En de leu in Hongkong, dee veult doar niks vuur. Dus het pleatke ‘En now nog delen’ hef ne aandere betekenis.

Kon ie het nog volgen?

In ouns dagelijks leaven heur ik iederbod weer het woord ‘delen’ in ne betekenis dee mie biezunder vuurkoomp. Het is de leste tied heel gebroekelijk dat der een zegt: ‘Ik wil dit evven met oe delen’. En dan is dat gen stuk sokkela, um bie het vuurbeeld van miene kleandochter te blijven. Mer doarmet wördt meant dat de persoon in kwestie mie iets wil loaten weten, mie eargens bod van wil doon. Iets met mie wil delen.

Ne ontwikkeling in ouns taalgebroek dee toch wal opvallend is. Het valt mie iederbod op en koomp vot oet het gebroek van de sociale media. As ik het good heb koomp het oet het gebroek van Facebook. Zee broekt de opvatting: ‘Met Facebook bin ie verbunden en deel ie alles met alman in oe leaven’. Ie mot het mer willen. Ik heb het nich en wil het ok nich broeken, mer as ie doar ’n bericht plaatst en wilt dit an aandere leu loaten weten dan neum ie dat in Facebook: ‘sharen’. As ontvanger kön ie dat bericht dan weer duursturen noar oe eagen kenniskring en dan neum ie het ok weer ‘sharen’. Op zien Nederlands is dat dat op ’n doer ‘delen’ wörden, ’n werkwoord dat ne heel aandere betekenis hef kreggen en oaveral wördt broekt. Dissen column wil ik met oe delen en trouwens dee sokkela smaken good, wie hebt ok nog ne rol drop deeld.

Bert Wolbert

Oktober 2019

Winterweer (Diamanties)

De zonne schittert op de sni-j,
en teuvert doarin kleine diamanties
Die flonkert allerbasses mooi,
veural die op de richelties en raandties.
En zit-ie achter 't glas te kiek'n ,
dan is dat toch zo'n mooi gezichte.
Mar eempies later trekt de lucht,
och wat zunde nów, weer helemoale dichte.

Een bevreur'n regendruppel,
hangt an de geute, net an't kaantie.
As doar de zonne dan op schient,
dan is het net een mooi briljaantie
Mar as het daang's, zo teeg'n
de middag, ietsies warmer wordt.
Dan duurt het leven van die mooie
druppel, nog mar heel arg kort.

Noa ien nacht vriez'n, ligt er soms bi-j oons
veur 't uus, op 't kanaal,
een loagie ies, zo zuver glad en
donker, het liekt wel zwart opaal.
Mar komt er daang's noa een paar
uurties, een briesie zachte westenwind.
Dan is't opaal ok zo weer weg, versmolt'n met et water,
woarin ai-j 't niet weer trugge vind.

Zo gef oons de natuur, heel vake,
ai-j het zien wilt, iets te kiek'n.
Dat is veur iederiene weg-èlegd
en niet allennig veur de riek'n.
Soms duurt 't mooie wat ai-j zien kunt,
mar een oog'nblikkie, zo kort,
Mar 't is zo iets bi-jzunders,
dat ök, al is't buut'n koald,
dai-j doar van binn'n,
lekker warm van wordt.

Henk Vos
Hoogeveen

Aoverpeinzigen - zittend op een baankie - bij 'd Olde Mesiene
(stoomgemaal aan de Kamperzeedijk)

d'Olde Mesiene

'Ter kiek ik, op een gruune baanke
in een gruune wereld

Veur was iens de zee
achter 'n polder vol water
en die mos vlot leeg

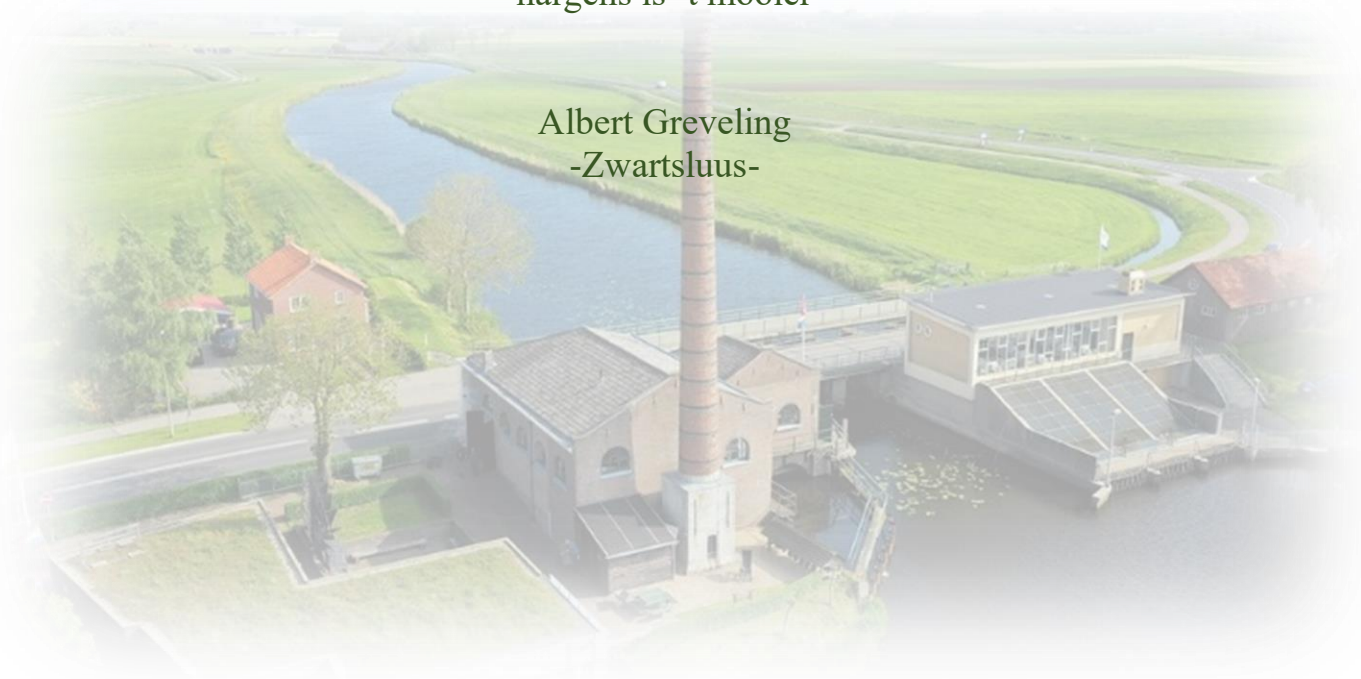
Ofstroming, en meul n's
van alles was 'probeerd
tot 'd Olde Mesiene

Toen et modarnste
vuur en stoom bracht'n
polders eeuwen veuruut

Nou is't nostalgie...
weer eeuwen terugge
brengt ons d'Olde Mesiene

Water is water...
maar, zo as 't ier veur mi j lig
nargens is 't mooier

Albert Greveling
-Zwartsluus-

De oplossing

Op et moment dat ze de knöppe van de ofstaandsbediening in wil drukken giet de belle.

Ze legt et apparaat weg en dot de deure los. Daor stiet hi'j. Zien natte aor hangt in lange krullen over zien oren.

Et drupt er uut.

Ze skrikt aoste van zien ogen. Ogen waar verdreet in stiet en mitien begunt hi'j stotterend te prooten: "Oma, oma, wil ie mi'j ölpen?"

"Koem now eerst maar ies binnen mien jonge maar weten papa en mama wel dat ie naor oma bin egaon. Wat is er toch gebeurde. Wat is de reden dat ie in de regen hier naor toe koemen. Maar wat eb ie daor in die zak zitten en wat eur ik toch?"

Ze ontdekt opiens dat hi'j een zak bi'j zich ef die hi'j op een meniere vaaste old al was de inhold um aarg dierbaor.

"Kiek oma," begunt hi'j, naodat ze eerst zien haor ef of-edreugd.

"Kiek oma, mama wil niet dat alle kleine poesies bi'j ons blieven.

En ik heb zelf ezien dat ze bin geboren en de mamapoes is zo bezorgd en lief en now moeten ze weg zegt mama. Twee maggen er blieven en de aandern," en hier stôkt zien verhael. Zien lippen begonnen te trillen en mit de ogen vol traonen snikt hi'j:

"Daor moeten wi'j een aander uus veur zeuken zegt mama. Wil ie die vier aandern em-m oma?"

Mitien knoopt hi'j de zak los en 8 poese-oogies knippen om an et heldere locht te wennen en mitien wordt et piepende geluud dudelijker eurbaor.

"Och toch, kiend toch. Daor vraog ie mi'j wat. Vier poesies er bi'j maar och, wat bin ze lief," en mitien pakt ze de kleine katties uut de zak.

Die kleine koppies en oogies, het is vertederend en de neiging is er om op de vraoge van eur kleinzeuntie een antwoord te geven die um wel an zal staan.

"Bin ie er bi'j ewest toen ze bin geboren en vund joen mama dat goed?"

"Aachter in de schure lag onze poes," giet hi'j in een raozend thempo verder," en mama zee dat dit net zo ging as bi'j de meensen, maar de poes wol wel heel graeg alleen wezen.

"Poes redt zichzelf wel," zee mama en dat ik een poosie bi'j eur weg mos gaon.

Ik bin toch stiekem gaon kieken en eb ezien dat onze poes de jonkies zelf uut eur gat trok . Er waren er wel zesse en ik wusse eerst niet of dit wel poesies waren.

Et waren zôkke vieze dingen en zie waren allemaole bruun. Zie leken elemaole niet op poesies maar toen ik s'middags weer ging kieken zag ik et wel. Et waren wel jonkies maar zie hadden allemaole de oogies nog dichte. En toen zee mama dat die nao een weke wel eupen zolln gaon. Ik mosse geduld em-m.

"Hoe old bin ze dan now," onder brek oma eur kleinzeuntie zien relaas, hoewel ze wel een vermoeden ef dat hi'j nog veule meer ef te vertellen over zien

ontdekking en dat de liefde veur zien poes mit de dag groter is eworden en veural mit de gedachte dat de poes eur kiender mot ofstaon. “Dat kan toch niet oma. Mama gef mi’j en mien zussies toch ook niet weg. Now, dat wil onze poes ook niet, maar wanneer ze now bi’j joe kunnen wezen dan kan ik ze nog ies eten geven en mit ze speulen en dan neem ik mamapoes een keer mee zodat die ook wet dat eur kiender op een goei-je plekke bin-n trechte ekeumen. Mag dat oma?”

“Daor vraog ie mi’j wel wat mien jonge ,maar bel now eerst naor joen mama want die wet elemaole niet waor a-j bin-n en die is naatuurlijk ongerust. Wie wet waor ze overal naor joe lop te zeuken.”

“Net goed, dan wet ze ook hoe onze poes ongerust zal wezen en zal lopen zeuken naor eur kienderties,” is zien antwoord.

”As een poes kon prooten oma, dan zullen er wel heele lillijke woorden uutkoemen. Alleen miauwen ze, maar dat wil mama dan niet euren.”

Nao et telefoonnummer te em-m in-etoetst eurt ze eur dochter hevig ongerust eur naeme zeggen en gef de tillefoon an eur kleinzeuntie.

“Vertel now zelf maar waarom ie hier bin en wat ie bi’j joe em.”

De woorden die an d’ander kaante van de lijn worden ezegd bin niks te vrendelijk.

Ze olt eur oor vlak bi’j de tillefoon en eurt wel dat eur dochter eur zeuntie de lesse les en dat er beslist 4 katties de deure uut moeten.

“Dan blief ik bi’j oma eur want die wil mi’j wel em-m .Eigen schuld,” et bin-n de leste woorden die hi’j an zien mama gef.

Oma kan eur lachen niet in ollen en ze wet wel zeker dat eur dochter die woorden, “dan blief ik bi’j mien oma” niet onbekend veur koemen.

De tied herhaalt zich. Was et 30 jaor eleden niet net zo, toen dezelfde situatie zich had veur edaon en ook eur dochter de jonge poesies niet wol missen.

Dit vertelt oma an eur kleinzeuntie. Hi’j is ien en al oor. Zien natte krullegies bin-n al op-edreugd en liggen as een mooi kraansie om zien gezichte.

“En wat eb ie toen edaon oma? Is mama toen bi’j eur oma ebleven en wie bracht mama toen naor zwemles. En wat is er mit de poesies gebeurd?”

“Moe-j lustern. De kleine katties em-m wel een aander uus ekregen waor ook lieve kienderties waren die heel graeg kleine poesies wollen em-m en zie em-m daor een heel goed thuus ekregen en de mamapoes vund dit wel goed.

De eerste dag leup ze wel overal te zeuken, maar toen ef joen mama tegen de poes ezegd dat eur kienderties et heel fijn vunden en er hele lieve meensen waren die ook, net as zi’j, heel bliede mit ze waren en toen ef de poes niet meer ezocht en miauwt.

Kiek, dat kun ie ook doen Wi’j gaon ies vraogen zo hier en daor wie graeg jonge poesies wil em-m en dan doe ie precies wat joen mama ook ef edaon.

Dan fluster ie poes ook lieve woordties in en dan vertel ie hoe et mit eur kienderties is.” Een beetie wantrouwend en verbaost kek eur kleinzeuntie eur an,

mitien een liefkozend gebaor maekend naor et kleine poesenvolkie die al deur de ele kaemer lopen.

“Wi’j doen ze niet weer in die zak maar geven ze eerst ies een klein beetje melk. Wat zullen ze eskrukken wezen dat ze zomaar in een zak bin-n estoet. Maar, vier kleine katekoppie erbi’j, nee mien jongie dat is mi’j te veule,” flustert ze er zaachies achteran.

Wanneer hi’j bezig is om et jonge grut bi’j et skotteltie mit melk te zetten, giet de belle opni’j en mien vermoeden dat er bekend volk an d’aandre kaante van de deure stiet wordt bevestigd want mitien as de deure eupen giet, is de nogal felle stemme van eur dochter te euren.

“Zo, dan mos meneer hier zien beklag doen en wil oma opzadeln mit dat kategrut. Niks d’er van, en ieje, mit koemen,” giet mien dochter tegen eur zeune verder. “Ie lieken wel niet wies.”

“Hi’j wil anders bi’j mi’j blieden eur en ik wil em wel em-m,” zeg ze laachend tegen eur dochter. Vier ogen kieken enaander an en opiens schaetern ze et uut.

“Herhaling hè mam, weet ie ’t nog.”

“Of ik ’t nog weete maar wees now een beetje begripvol. Ie em-m ervaring hoe wi’j dat toen em-m op-elost is ’t niet zo, now dan.

En et mooiste was toen, dat ie elemaole niet bi’j oma wolln slaopen.

Ie bin wel bi’j mi’j ebleven. Ik zegge maar zo, gebruik joen fantasie en dreeg dit over op joen zeune maar zorg er dan wel veur dat de jonge poesies bi’j meensen trechte koemen die van dieren olln en heel graeg veur ze willen zorgen. Zo ervaren kiender op jonge leeftied al hoe mooi et is om een aander bliede te maeken.”

De jongeman waorover et ging had onder et speulen mit de katties, alles wel eurd. Hi’j giet in de benen, nemp een jong kattie op de naarm en waor moeder en dochter niet op hadden erekend zegt hi’j:

“Now, as jullie dan niet mit willen waarken en niet willen doen wat ik zegge dan zeuk ik zelf wel een plekkie veur ze op. Ik skrieve et wel in de skoelekraante maar daenk er wel omme dat ik toezicht wil olln en dat gezemel over kate gefluster daor geloof ik niet in. Nee, daor trap ik niet in maar as ’t mag... wil ik wel heel graeg in mien eigen bedde slaopen. Mag dat mam?”

An dit poese gebeuren ef ze nog vake moeten daenken.

’t Is ook niet zo verwonderlijk dat eur kleinzeune de studie dierenarts mit succes ef of-emeuken. Maar dat poesen gien meensentaol kunnen begriepen daorvan is hi’j trôgge ekoemen want poesen weten precies wat bedoelt wordt mit de woorden, “ik olle van joe.”

Femmy Woltman-Groen Giethoorn

Die rotvoetbal...

**'t Gung per oongeluk heur,
doar op det voetbalveld.
Zie trappen beide deur
zonder gemeen geweld.**

**'Knak' zea het onderbeen
en 't bot was middendeur,
de scheids zag het meteen
en fluiten der nog veur,**

**Toen de ziekenauto kwam,
wus Jan al nans meer van.
Hij gung met 'n hoop tamtam
noar Almelo op an.**

**Maar toen zien baas het heurn,
van 't oongeluk op het veld,
begun den weer te zeurn:
die voetbal kost mie geld!**

**Acht wekke zonder knech,
det kost mie een smak geld
en met een bettie pech
mut 't wark wörden uut e'steld.**

**Hij gung niet op bezuuk,
geen fruitbakkie of niks,
hij reup wel met een vluuk:
vort met die voetbalkicks!**

**De baas leu zich niet zien,
den baaln der oarig van
voetballen mossen ze verbien;
maar zie schupt dom verdan.**

**Toen zag hij Jan zien kameroad,
den nam hij eam apart
en an hum vreug hij kwoad:
wördt det met Jan nog wat?**

**Maar toen was het genug,
toen waren ze uut e'proat.
Umdat hij den baas niet moch,
zea Jan zien besten moat:**

**Jan giet eerst weer voetballen,
want hij vuult zich wel weer sterk
en moch det goed bevallen...
dán wil hij weer an 't wark!**

**Herman Kampman
-Nijverdal-**

Hamza

Ben en Truus Knapper hadden het goed veur mekare mit zien beide.

Ben runde een goedlopende dameskapsalon. Het was zien lust en zien leven. Hij kun d'r zölf nao jaoren nog steeds barre van genieten wanneer hij bij klaanten van een bossie haor weer een mooi kapsel emaaft had. En Ben kun d'r wat van. Hij stund wied en zied bekend as een fantastische kapper. Hij was beslist niet ien van de goedkoopsten, maar dat hoefde ook niet, want hij had deur zien bekendheid veule meer dames die deur um behandeld wollen worden, dan dat hij an kun.

En Truus – die zich sinds een paar jaor Trudy was gaon neumen – kun enorm genieten van de goeie name van heur man, van zien geweldige reputatie. Ze glum van trots as d'r weer ies een stukkje in de kraante stund dat heur Ben hier of daor een pries ewunnen had bij een kapperswedstried. En dat gebeurde nogal ies, want Ben deud vake mit an wedstrieden en hij was altied wel ien van de besten. Moderne creaties of klassieke modellen hij wus d'r altied wel wat moois van te maken.

Truus/Trudy leup d'r ook altied piekfijn bij. Ze had een mooie volle bos stevig haor en was al jaor en dag het vaste model van Ben. Ze waren allebeide van mening dat de vrouwe van een top kapper d'r altied goed gekapt bij mus lopen, dus zat zij elke morgen as eerste bij heur man in de kappersstoel. Hij kamde en borstelde heur haor net zolange tot het kapsel perfect was. Er zat bij heur nooit een haortie verkeerd as zij zich in het openbaar vertoonde. Nee...Trudy was een echte dame en dat wol ze weten ook.

Wat was Trudy trots op um. Um heur trots en waardering veur de prestatie van heur man ies een keer goed tot uitdrukking te brengen had ze een mooi holten bordtie veur um laten maken mit de tekst “Kapper Knapper kapt knap”. Ben was d'r niet zo arg gelukkig mit ewest. Hij vundt het nogal schroeterig. Maar umdat hij het eigenlijk wel mooi evunden vund en het

ook wel klopte, hef hij dat bordtie toch maar an de mure naost de veurdeure van de kapsalon bevestigd. Daor kwam bij en hij Trudy liever niet veur het heufd wol stoten

Ongeveer een jaor geleden had Ben de vrouwelijke asielzuuker in de stoel ehad. Die vrouwe had een behandeling bij Ben ewunnen as pries in de verloting van de voetbalvereniging. Het praoten mit die vrouwe gung niet echt soepel. D'r worde zo

goed as niks ezegd, tot die vrouwe zoiniens mit de vraoge kwam “waarom twee stoelen en één kapper?” Ben hef heur toen zo goed en kwaod as dat gung uut elegd dat hij best wel graag een hulp d'r bij wol hebben en dat hij dat ook wel ies ehad had, maar dat ze het um eigenlijk nooit goed genog deuden. Ze deuden allemaole heur beste wel, maar hij had altied hiel veule naowark en daor had hij gien zin in. “Mijn Hamza altijd hele goede kapper in Irak” zei de vrouwe “misschien hij kan proberen”. Ben mus toegeven dat de vrouwe uiterst nauwkeurig eknipt was. Het model deud wel hiel arg klasiek an, maar d'r was verder niks mis mit. En umdat hij ook best wel nijschierig was naor de kundigheid van die Irakees, worde er ofespreuken dat Hamze direct de volgende dag al langes zul komen umme te laten zien wat hij in zien mars had.

Nou dat völ Ben niet tegen. Of liever ezegd hij was onder de indruk van de vaardigheden van Hamza. Eigenlijk was hij er nao iene dag al van aovertuugt, hier had hij wel wat an. As Hamza bij de klaanten in het vervolg het veurwark zoas wassen en knippen zul doen, dan kun hij zich bezig holden mit dat wat hij het liefste deud, het modeleren. En dan kunnen zo ook bijna twei keer zoveule klaanten annemen.

Nou zo gebeurde het. En de klaanten vunden het prima. Ben kreeg wel ies de indruk dat sommige dames het prachtig vunden umme deur die grote, donkere, altied vrolijke Irakees eknipt te worden. En hij had zölf ook plezier in het samenwarken mit Hamza. Nederlands praoten gung de Irakees steeds beter of. En mit um had Ben toch hiel aandere gesprekken dan mit de vrouwlijke klandizie. Hamza was ook hiel arg leergierig, as hij maar even tied over had stund hij aandachtig bij Ben te kieken, hoe die het haor van de dames in model bracht.

Trudy stund het maar matig an dat Ben in de loop van de tied steeds meer wark an Hamza aooverleud. “Ie bint hier de kapper” zei ze “Hamza is oen hulp, dat mu’j wel zo hollen”. Maar zo bleef het niet, want Ben vund het veul te mooi umme as twei geliekwaardige kappers naost mekare te warken. Hij had er – in tegenstelling tot Trudy – dan ook totaal gien meuite mit as klaanten angaven dat ze graag deur Hamza eknipt wollen worden.

Zo gung het een tiedtie deur. Trudy die zich steeds meer argerde an Hamza. En Ben die zichtbaar gelokkig was mit de samenwerking.

Maar op een dag was veur Trudy de maote vol. “Ie mut Hamza onslag geven” reup ze kwaod uut, “dit kan zo echt niet langer”. Ben schruk van de uutbarsting. “Wat is d’r dan gebeurd, waorumme kan dit niet langer” wol hij weten. “Nou dat za’k oe vertellen” zei Trudy “ik kwam vanmorgen anlopen bij de zaak en toen stunden d’r twei dames veur de deure die naor binnen wollen, ien van de dames zet het bordtie naost de deure en zij les, Kapper Knapper kapt knap, waarop de aander zeg, maar de knecht van de kapper kapt nog knapper dan kapper Knapper kapt.”

“Wat een prachtige tongbreker” lachte Ben “ik heb zo’n vermoeden dat dizze zin nog wel ies landelijke bekendheid kan krieggen. Trouwens ik kan Hamza helemoaole gien onslag geven, want alle kappers hier in de buurte bint klaanten kwiet eworden an oons. Die staot natuurljik in de rij umme Hamza in dienst te nemen. Nee...Trudy ie mut oe d’r maar bij neer leggen en het van de vrolijke kaante bekieken. Kom op...drei keer achter mekare, Kapper Knapper kapt knap, maar de knecht van de kapper kapt nog knapper dan kapper Knapper kapt.”

Henk Hooijer
-Zwartsluis-

Argens in het mooie Salland...

Argens in het mooie Salland
steet nen oalen appelboom.
Helemaal niet zo biezonder
eigenlijk mar heel gewoon.

Mar den boom den dut miej deanken
an de zommers lang e-leen:
toen de daage lang en vol waar'n
en de zonne altied scheen.

Biej mien opa in de weide
stund zo'n groten appelboom.
Wiej kann'n spöll'n in zien schaduw
klimm'n in zien brede kroon.

Snuup'n van zien rooie appels
die-w doar vunn'n an zien voet.
Wie kon ze 't mooiste loaten glimmen?
Appelties zo rood as bloed.

Die appelties, die rooie sterregies:
ik heb ze in tieden niet mear e-zeen.
Mar den oalen boom in Salland:
brach miej terugge naar 't verleen!

Diny Kloek -Hellendoorn-

Verhuusd

Beste leazers,

Eind 2019 bin-k verhuusd van Den Ham noar Hellendoorn.

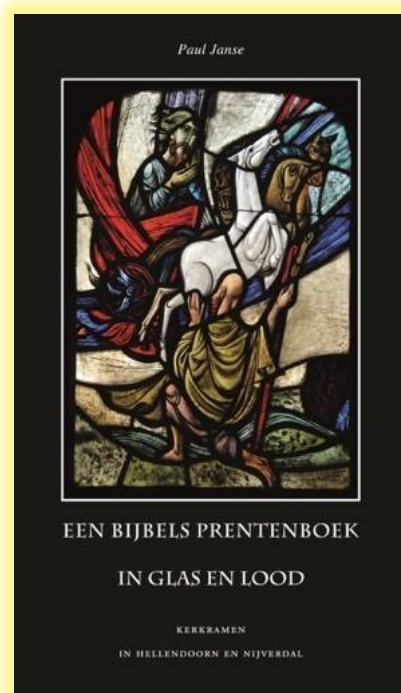
Het bint beide prachtig mooie dorpen met ieder hear eigen charme.

Zo hef Heldern o.a. de 'Oale Grieze', de mooie oale karke an de Dorpsstroate.

De karke is veur menigeen een inspiratiebron, zo ook veur de beroemde Helderse dichteresse Johanna van Buren, ziej schreef der regelmoatig oaver.

'n Paar joar geleden schreef ik het gedich *'Rieke Kleurn in Oale Grieze'* en umdet ik noe zelf in Heldern wonne leek het mij leuk um het in te stuern veur VODI.

Niet onvermeld mag bliem det oaver de gebraandschilderde ramen in de 'Oale Grieze' en in de aandere karken in de Gemeente Hellendoorn een mooi boek is verschenen van de Hellendoorners Paul Janse (tekst) en Jan Podt (foto's), met as titel *'Een Bijbels prentenboek in glas en lood'*. Het boek is uut e'geem deur Uitgeverije 'n Boaken in Heldern.

RIEKE KLEURN IN DE OALE GRIEZE

Wiej waarn in 't dörpie van Johanna,
doar stiet de Oale Grieze
d'r stön een bördtie langs de weg
det zea op kloare wieze:
"KERK IS OPEN,
GIDS AANWEZIG"
wiej keekn mekaar an,
waarn twee zielen,
één gedachte: op de karke an!

Wiej stappn binnen deur de deurn
onder de toren, doar stunne wiej:
grote bördn an de muren,
naamn van doomnee's, joartalln d'r bie

Onder 't kruus deur, in de karke
kwam de gids oons tegemoet
wiej vuuln oons welkom, hij vertelln oons
heel arg völle, heel arg goed

De historie van de karke
wönn' oons uut de deuke e 'doan
zo bi-w van 't oaldste stukkje karke
zachies an noar veurn e'goan

Het was een fees um good te lustern
noar wat de gids oons had te zeggn
't was of e oons geheimn toeflusern
deur d'r zien hâtte in te leggn

D'r gung een weareld veur oons open
in 't veurste stuk, doar bie die raamn
braandschilderd in de mooiste kleurn
kump doar de hele Biebel saamn

Drie grote raamn en neegn bescheiden
wiej heurn verbaal en non-verbaal
met verbazen en verblijdn
het één- noa 't aandere verhaal

Noe goa-k oe alles niet verklappn
geev' oe allenig te verstoan:
a-j vuult veur geestelijke riekdom
mu-j d' Oale Grieze es binnen goan!

Diny Groothalle -Hellendoorn-

JANNES

Met wat èùlterige, maer liefdevolle beweegn gaeit de olde man de als van 't dier. I-j laegt zien kaelnde eufd, woor de vettige pet wat skief op stiet, zaechies dr teegnan en zien mond maekt sussnde geluudties. "t Kump wel goed," prevelt ie, 't kump allemoale wel goed!", 't Biest wil de kop wat draein en skukelt genuuglijk op de man an, die vertrouwd is en betrouwber. Dan begint Jannes veurzechtig met beevnde mond te zingn:

STILE MAER LIEVE KIENDTIEN,
 ACHTER 'T GRUNE GERDIENTIEN,
 MOEJER MAEKT EEN PÆPPIEN KLOOR
 EN EEN SKONE WIENDE.

Woor as ie 't vandoan aelt kan ie niet weergeevn, 't börrelt in um op... zomaer. 't Kan um niet uugn dat ie ooit eerder ezungn ef, temeinsn de leste zeuvntig jaar niet. Zien moejer zung dit vørsien vrogger, as dr weer wat jongs in de wiege lag, maer dat is al zo lange eleedn. Een smærtelijke trækkien trækt umme zien mond en i-j dut d' oogn dechte. De pet vælt op de grond. Nog eevn blef ie zittn, kump dan toch in de bienn. I-j rækt zien kromgegruude nærms umme de pet weer op te pakkn en köstert zaechies op uus an, 't ærf overlappnd. 't Dier nöstert nog wat noa, get dan lengn.

In uus blef de onruste umme Jannes angn, i-j kan 't niet van um ofzettn. Nog drie daegn en dan muut ie ier wæg en i-j wil ielemoale niet wæg. Zien iele leevn ef ie ier ewoond, ier eurt ie thuus. Neks gien bejoordnuus en mooie skone kaemers en een æcht toilet. Zien olde usien ef altied goeie dienstn beweezn, i-j oeft gien moderne w.c. En een badkaemer met een douche oeft ie ook niet, ien keer in de moand in de baelie was best genug en as 't ies zes weekn duurde, door was ie ook niet dood an'egoan. En dan al dat volk um um èn, die eur netuurlijk overal mee zoln bemuun, i-j mos dr niet an deinkn. De leste vuuf jaar addn verskeidn instaansies um maer an de kop ezeurd.

Die wæg mos beslist deur'etrökkn wörn en zien uus mos æcht of'ebreukn door ölp gien lieve moeiertien an en aandere gong ze 't onteigenen en dan was ie nog vule wieder van uus.

I-j ad ze eerst maer loatn proatn en zelf niet vule ezegd, 't mieste gong um toch boovn zien pet. Road kon ie ook niet vroagn. Zien bruurs en zusters waarn, op iene noa, allemoale al uut de tied. Zien jongste bruur was veertig jaar geleedn naar Canada emigreerd en door kreeg ie zo teegn de kærstdaegn een kaart van en dat was alles.

Op een keer was dr zo'n jonk deerntien ekoomn, van maatskappelijk wêrk of zoiets en die wus precies oer alles gaan mos. Zie ad vanalles e'regeld en veur um besleutn dat 't now toch wel ies tied wörde umm te gaan verkassn. Iedere keer was 't woord bejoordnuus evaaln en zie vertöl oer goed 't door wel was en oer gezellig.

Gezellig? Ier was 't goed en gezellig, saemn met Sina.

Zien ærsns wördn moandn laangk espuuld en op 't leste was ie 't zelf zowat gaan geleuvn.

En now... koomnde deinksterdag zal 't weezn. Jannes skudt wat met zien eufd, net alsof ie wat van um of wil skuddn. Muuizum stet ie op, i-j zal toch zien klekkien op muun wærmn en ook strækkies nog eevn naar Sina toe.

I-j zet 't pænnegien met eetn van een onbestemde kleur en saemnstellige op 't pietereliestel en löp dan noa een posien naar de oek van de kaemer, waar as op een antiek bloemmntèufeltien een ronde komme stet, met doorin ienzem rondzwemmnd een flinke goldvis. Op de oge skörstienmaantel stet een kertonn bussien met voer en met automatische ændeligh streuit Jannes wat in 't waeter. De vis kump naar boovn en regelmoatig met zien bæk appnd wærkt ie 't voer wæg.

Jannes zucht een keer. "Ieje dan," fluustert ie, "wat muu'k now met oer an?" I-j draeit umm perdoes umme en zo ærd as zien olde bienn um willn draegn löp ie naar 't kleine keukntien, want door kump een verdacht luchien vandoan. Zien neuze is nog best, door ku'j neks van zaegn.

't Iele weekend ziet Jannes gien kop. I-j ef wat kleern in en pongeltien kloorezet en ef veur alle zekereid op zundagoamnd nog eevn de baelie

epakt. 't Was aandere nog maer drie weekn eledn. 't Gore emp en onderbroek ef ie in een nummer met waeter ezet. Misskien kan ie dat moandag nog wel eevn uutspuuln en dan dreuge meeneemn.

Gelukkig ad die deerne, die alles zo goed wus, ezegd dat 't bestuur van 't te'uus gien bezwoor ad teegn een uusdier, Met een skief eugien ad ze noar de vis eloerd. Metiene was ie weer wat op'eloekerd. Dan ad ie strækkies toch wat ansproake en eigneid.

Die moandagoamnd, net noa eetnstied, drukt Jannes um met een zucht op uut de stoel. I-j zet zien pet wat stieweger op 't eufd, as in een ritueel. Met beide aandn veuruut'estrækt löp ie noar de komme, pakt um vaste en löp met èultn bienn noar buutn. 't Is niet zoværre noar de sloot achter in de of.

I-j prebeert op de oekn te goan zittn, maer dat lukt niet, door bin zien biènn vuus te stief veur. Dan löt ie um maer op de kniènn zakkn en dat get beter. Met een weloverdacht, maer kalm strèultien, göt ie de komme leeg in de sloot. Ook de goldvis stroomt mee en blef eevn verboesd stillestoan, zwemt dan wæg. Nog een ketier blef Jannes wacht n of ie um nog weer ziet, maer verdonkert dan en met vule muute kan ie nog net weer in de bienn koomn.

Die nacht dut Jannes gien oge dechte. Dan ef ie 't wærm en dan is ie weer kold. I-j is bliede dat 't begint te lechtn en al veur zes uus stet ie veur zien bèèdestee. Eevn laeter ef ie 't kleed an en dan begint 't wacht n. Tien uur mos ie dr zo'n bietien weezn en 't was niet langerder as een ketier loopn. Nee gieniene oefde um wæg te brengn of op te aeln, dat ad ie dudelijk of'espreukn, i-j kon dr best op eign geleege koomn. Laeter kon dan zien rietn stoel en misskien nog wat klein spul opaelt wörn, dat kwam wel goed, door was ie niet bange veur.

Ook ad ie veurige weke al wat grei bi-j mekaere ezöcht en in 't achteruus kloor ezet.

Umm' alf tiene maekt Jannes anstaltn. Nog ien keer löp ie zien usien ielemoale deur, kek veur 't leste rond en zög de indrukkn noar binn. I-j

löp noaer de klokke, kek met wat troanderige oogn. Zeuvn minuutn over alf tiene. Dan dut ie 't deurtien lös en zet de slinger stille. Met een strak gezechte, niet meer ummekieknd, löp ie met zien pongeltien noar de stal. An een roestige spieker angst een tow en met ien' ael ef ie 't dr'of. Sina get stoan as ze de boas eurt koomn. Dat dut ze al vievn-twintig joor, elke mörn. Met zachte fluustergeluudties dut Jannes 't tow umme de nække van 't biest en met zachte drang brengt ie eur noar buutn. Sina liekt een keer te snoevn en een klaeglijk boe-oe boe-oe klinkt over 't ærf. Dan liekt ze 't veurjoor te roekn en met stieve pootn prebeert ze een ziedsprungien te maekn, net zoas in vrogger tied.

't Is een andoenlijk gezechte, d' olde man en d' olde koe saemn op pad. Mienig meinse draeit eur eevn umme en zie skuddn eur eufd. Niet noar links en niet noar ræchts kieknd köstern ze beidn op 't bejoordnuus an. De deurn van de grote serre an de achterkaante stoan wied lös vanwege de mooie dag. 't Is net koffiedrinkerstied. Dan koomn door de twie figuurn 't grösvelt opstappn dat neudig an een maeibeurte toe is. Goed-keurnd löt Jannes zien oogn over 't grös gliern en kek noar een geskekte plække veur Sina. I-j knupt 't tow lös en kek dan pas in de richtige van al die verboesde gezechtn achter de raemn en de lösse deurn. "Zo, door bin 'k dan," zeg ie en i-j zöcht noar een lege plæk.

d' Iele dag trækt as een waes an Jannes veurbi-j. Al de ooggeplaetste meinsn koomn bi-j um langes en i-j ef in joorn niet zovule eproat. I-j is dr veralderierd van. De directeur ef al wel drie keer met ienige stemvereffige ezegd dat koenn gien uusdiern bin, maer Jannes is 't door beslist niet mee iens. Sina well!

Zie ebbn um 's middus noar bèède ebracht, want dat eurt bliekber zo in een te'uus, maer de zuster ef eur akkn nog niet elecht of Jannes stet al weer veur 't raem, i-j muut Sina in de gaetn oln, veur eur is alles ook vremd.

De oge eern vergaedern drie uur achter mekaere. Wat muun ze ier now mee an? Allerlei veurstelln wörn noar veurn ebracht en ook weer verwörpn. De jongste in 't gezelskap, die nog maer een moand meedraeit, kreg een elder idee. "Wat viendn jullie van de kienderboerderi-je?"

vrög ze en alle gezechtn lechtn op. Netuurlijk, de kienderboerderi-je, die is maer drie menuutn loopns ier vandoan.

's Oamnds proatn ze nog twie keer met Jannes en op 't leste get ie overstag. In dat grös ier buutn ad ie toch niet vule feducie, wie wet wat ze dr veur chemische rotzooi op'egooïd addn. Stel oe veur dat Sina ziek zol wörn.

Teegn de nacht leg Jannes in een ledikant. I-j ef dr nog nooit zo kraeknd elder bi-j eleegn. 't Is wat raer de vertrouwde bèèdestee kwiet te weezn, wat kael ook um um èn. In zien ærte is een ruste edaeld. I-j muut alles maer overgeevn, d' aandern zulln wel wietn wat ze doen, i-jzelf wet 't allemoale niet meer. Zie ebbn um vertöln dat ie elke dag noar Sina kan en as 't muut ook wel twie keer en dat ze door prima grös en eui veur eur ebbn. Now en as 't um niet liekt, dan nemp ie zelf wel wat mee. Langzem zakkn zien oogn dechte en i-j nöstelt um wat stiewiger in zien eufdkussn, de pet op 't nachtkæssien.

Een ketier værderop stet ienlijk 't kleine boerderi-jgien middn in 't laand. De deure is niet op slot. De klokke stet stille. Achter in de, of dechte bi-j de sloot leg wat skiefezakt in 't grös een vissekomme, maer in de sloot is neks te zien.

Riek van der Wulp.

